

Dossier de premsa

CaixaForum Madrid

Del 23 d'octubre de 2019 a l'1 de març de 2020

L'evolució de la pintura contemporània a través de la Col·lecció "la Caixa" protagonitza la nova gran exposició de CaixaForum Madrid

LA PINTURA

UN REPTE PERMANENT

COL·LECCIÓ "LA CAIXA"

La pintura resisteix, la pintura no ha perdut vigència, la pintura es renova contínuament. La nova exposició organitzada per "la Caixa" aporta una nova mirada a l'entorn d'una disciplina artística que fa dècades que és al centre de la polèmica de les pràctiques artístiques contemporànies. Però com si fos una au Fènix, la pintura sempre reneix adoptant noves formes, establint aliances amb altres disciplines o mantenint amb més o menys intensitat la seva puresa. Al llarg dels últims trenta anys —des de la creació de la Col·lecció "la Caixa" d'Art Contemporani—, la pintura ha assumit la hibridació i la pèrdua de les fronteres entre disciplines artístiques i ha deixat d'estar restringida a la superfície de la tela. *La pintura, un repte permanent* explora aquesta evolució a través de 32 obres d'una trentena d'artistes, la majoria pertanyents a la Col·lecció "la Caixa", amb una selecció centrada en l'abstracció i el concepte de materialitat i de pintura expandida. Entre els artistes destaquen Gerhard Richter, Sigmar Polke, Jessica Stockholder, Ángela de la Cruz, Juan Uslé, Guillermo Mora i Robert Ryman, entre d'altres. El recorregut, que inclou noves adquisicions i obres mai exposades fins ara a Madrid, permet revisar les obres més antigues de la Col·lecció amb ulls d'avui i observar les més noves amb la referència d'una llarga tradició.

 pintura, un repte permanent. Col·lecció "la Caixa". Organització i producció: "la Caixa". Comissariat: Nimfa Bisbe, cap de les col·leccions d'art de "la Caixa". **Dates:** del 23 d'octubre de 2019 a l'1 de març de 2020. **Lloc:** CaixaForum Madrid (Paseo del Prado, 36).

[@FundlaCaixaCAT](#) [@CaixaForum_CAT](#) [#colecciolacaixa](#) [#unreptepermanent](#)

Madrid, 22 d'octubre de 2019. La cap de les col·leccions d'art de "la Caixa", Nimfa Bisbe, acompanyada de la directora de CaixaForum Madrid, Isabel Fuentes, ha presentat aquest matí la nova gran mostra a partir dels fons de l'entitat: *La pintura, un repte permanent. Col·lecció "la Caixa"*.

L'exposició, organitzada i produïda per "la Caixa", s'emmarca en la voluntat històrica de l'entitat de contribuir a incrementar la capacitat de generar coneixement i sensibilitat envers l'art més actual. Fer conèixer la creació contemporània trencant les barreres que sovint la separen del públic és un dels objectius de "la Caixa" en l'àmbit cultural.

L'eina per poder fer-ho és la Col·lecció "la Caixa" d'Art Contemporani. El fons, que precisament es va iniciar als anys vuitanta en un moment d'intensa controvèrsia a l'entorn de la pintura, és especialment ric en obres pictòriques, i en els seus primers anys va presentar les tendències emergents d'aquell temps i va incorporar nombroses obres que les reflectien.

Formada actualment per més d'un miler d'obres, la Col·lecció és avui un punt de referència artístic. En els seus fons hi ha treballs dels artistes més importants dels darrers trenta anys, que s'han exposat tant als centres CaixaForum com a la resta d'Espanya, Europa i la resta del món en més de 160 exposicions.

La nova exposició, *La pintura, un repte permanent*, revisa l'evolució de la pintura contemporània en les tres últimes dècades a través de 32 obres de 30 artistes, la majoria de la Col·lecció "la Caixa". Comissariada per Nimfa Bisbe, cap de les col·leccions d'art de "la Caixa", l'exposició confronta obres antigues de la Col·lecció amb peces més recents, algunes de les quals són noves adquisicions i d'altres no han estat mai exposades.

El recorregut de la mostra, estructurada en sis àmbits, demostra que la pintura, de la qual sovint s'ha anunciat la desaparició, mort o decadència, sempre hi és i acaba renaixent. Al llarg del segle xx es va declarar la mort de la pintura diverses vegades, des de la màxima abstracció de Malèvitx fins a la dècada del 1980, passant pel moment de l'esclat del conceptual als anys setanta.

Però la pintura sempre reapareix com l'au Fènix. Al llarg dels últims trenta anys, la pintura s'ha reciclat sovint en formats renovats, hibridada en altres disciplines, però també en formes més pures i pròximes a les més tradicionals. Ja lluny d'antagonismes i polèmiques estèrils, el passeig que proposa

l'exposició vol aportar una nova mirada d'acord amb els nous temps, més oberts a la pluralitat i a la transversalitat en les pràctiques contemporànies.

D'aquesta manera, una part de les obres exposades traspassen la superfície pictòrica i s'alien amb altres tècniques i desborden la mateixa matèria pictòrica. Així, a la mostra, a més de pintures sobre tela, s'hi poden veure creacions que inclouen instal·lacions, fotografies, *collages* i hibridacions amb l'escultura.

La selecció de les peces posa l'èmfasi en la materialitat de la pintura. Formes, textures i colors formen part de la fisicitat de l'obra, sense que l'experiència material de l'abstracció estigui per sobre del procés conceptual, ja que la pintura sempre parteix de la idea i del pensament.

Panoràmica renovada de la pintura a la Col·lecció "la Caixa"

L'exposició ofereix una panoràmica renovada de la pintura de la Col·lecció "la Caixa", una disciplina que té una importància especial en aquest fons ja que, del miler d'obres de la col·lecció, unes quatre-centes són de pintura. L'itinerari de la mostra presenta obres d'artistes més clàssics —que van renovar la pintura als anys seixanta i setanta—, com Gerhard Richter, Robert Ryman, Sigmar Polke o Robert Mangold, en contrast amb d'altres d'artistes més contemporanis, com Ángela de la Cruz, Carlos Bunga, Kerstin Brätsch, Lui Shtini o Guillermo Mora.

També hi està representada una generació d'artistes consagrats que han estat crucials en l'evolució de la pintura en els darrers anys, també al nostre país, com Georg Baselitz, Victoria Civera, Sean Scully, Joan Hernández Pijuan, Antoni Llena o Juan Uslé.

Totes les obres exposades pertanyen a la Col·lecció "la Caixa", excepte una en préstec, de l'artista Guillermo Mora.

Entre la selecció de peces, destaquen d'una manera especial les adquisicions que ha fet recentment "la Caixa" i que es poden veure per primer cop a CaixaForum Madrid. Són les obres de Michel Parmentier, Wolfgang Tillmans, Carlos Bunga, Lui Shtini, Kerstin Brätsch, Peter Gallo, Rubén Guerrero i Marepe.

Altres obres de la Col·lecció que es veuran per primer cop a la ciutat són les de Robert Mangold, Jessica Stockholder, José Pedro Croft, Richard Tuttle i Abraham Cruzvillegas.

De la monocromia a la instal·lació

L'exposició s'inicia amb una reflexió sobre el mateix estatus de la pintura com a disciplina que ha mantingut la seva aura. En l'actual era digital, la pintura no ha perdut la condició d'objecte autèntic i original. Molts artistes reflecteixen aquesta condició de singularitat i homenatgen la gran tradició pictòrica, sobretot des del Renaixement. **Robert Mangold** actualitza una mena de lluneta renaixentista, mentre que **Joan Hernández Pijuan** renova el gènere del paisatge a través de l'abstracció. A la primera sala, s'hi exposa una pintura abstracta de **Gerhard Richter**, un dels pintors actuals més influents i que més han contribuït a reflexionar sobre el mateix llenguatge de la pintura.

La pintura monocroma, que al llarg del segle XX va arribar a simbolitzar l'abstracció absoluta, també ha experimentat en els darrers anys una renovació important. A la mostra s'hi exposen diverses versions de la monocromia pictòrica amb les obres de **Robert Ryman**, **Michel Parmentier**, **Ettore Spalletti**, **Joaquim Chancho** o **Carlos Bunga**, aquest darrer ocupant l'espai tridimensional. La geometria és també un dels llenguatges tradicionals de l'abstracció, i es mostra a l'exposició amb les obres de **Sean Scully**, **Günther Förg** i **Juan Uslé**, que uneixen racionalitat amb expressió.

La tridimensionalitat és ben present al llarg de l'exposició. La gran instal·lació de **Jessica Stockholder** ocupa l'espai de tota una sala amb elementsicolorits molt diversos, de manera que es percep com una pintura expandida. Un altre exemple del joc amb la tridimensionalitat és la sala dedicada a la fragilitat. Un dels artistes que defensen millor aquest concepte és **Antoni Llena**, que sempre es defineix com a pintor, però que recorre a unes eines que ben poc tenen a veure amb les de la pintura tradicional. En aquest cas, l'artista barceloní presenta una delicada obra executada amb papers de colors, retallats, arrugats i plegats. Fràgil i delicada també és l'obra de **Richard Tuttle**, dues peces escultòriques que dialoguen l'una amb l'altra i que al·ludeixen a certes superfícies pictòriques, de la mateixa manera que ho fan les de **Victoria Civera**. L'albanès **Lui Shtini** juga, en canvi, amb la textura i la densitat de la pintura.

L'exposició també al·ludeix com al llarg de les tres darreres dècades la divisió entre figuració i abstracció, que tants debats va provocar al llarg del segle XX, pràcticament s'ha desfet. Això ha permès desencotillar la pintura i obrir-la a noves possibilitats d'expressió. Pintors com **Sigmar Polke** i **Georg Baselitz** acostumen a juxtaposar la figura en superfícies abstractes. La també alemanya **Kerstin Brätsch** se serveix de la tècnica del marbrejat per jugar amb la percepció de l'espectador.

El recorregut de l'exposició es tanca amb obres que exemplifiquen com avui en dia la pintura surt sovint dels seus marges i es reinventa constantment. **Àngela de la Cruz** doblega el bastidor; Guillermo Mora la desenganxa de la paret; Marepe converteix les seves instal·lacions escultòriques en una mena de pintures tridimensionals; els escultors **José Pedro Croft** i **Pello Irazu** incorporen la pintura a les seves creacions o bé s'expandeixen al terreny de la pintura.

Assaigs de Xavier Antich i David Barro

L'exposició ve acompanyada d'un catàleg, que inclou textos de la cap de les col·leccions de "la Caixa" i comissària d'aquesta mostra, Nimfa Bisbe, i també dos assaigs a càrrec del filòsof i professor d'estètica Xavier Antich i del crític i comissari d'exposicions David Barro. El catàleg es publica en paper i també estarà disponible al web de la Col·lecció "la Caixa" i de CaixaForum Barcelona.

Com és habitual, la mostra es completa amb una sèrie d'activitats, entre les quals destaca la visita inaugural a l'exposició a càrrec de la comissària, així com la performance de l'artista Bernat Daviu *E gira tutto intorno alla Stanza*, que s'emmarca en la celebració de la propera Nit Found. Daviu presenta una acció performàtica al costat d'un grup de ballarins coreografiats per Mar Aguiló, en la qual utilitza les obres dels artistes de l'exposició com a mirall per afinar la coreografia. Durant l'acció, els intèrprets vestiran els vestits que conformen l'obra "Overall Paintings" de Bernat Daviu i ballaran davant de les peces exposades de Spalletti, Ryman o Àngela de la Creu.

A més, dins de l'exposició s'ha construït l'espai *Reptes pictòrics*, en què es convida el públic familiar a descobrir com es crea una imatge amb eines i materials inesperats, explorant les possibilitats de la llum, el color, la forma i la textura.

ÀMBITS DE L'EXPOSICIÓ

L'aura de la pintura

El concepte d'aura està associat al que normalment es coneix com a «experiència estètica», és a dir, una forma d'experiència considerada «transcendent», a diferència de les formes quotidianes de percebre el món. Així, l'experiència auràtica es distingeix perquè és extraordinària i inspira sentiments d'admiració i veneració.

La relació entre la pintura i l'experiència de l'aura té a veure amb la condició irreplicable i singular de l'obra pictòrica. En la nostra era digital, en la qual tot és reproduïble i fàcil de manipular, la pintura ha aconseguit mantenir la seva posició d'objecte autèntic i original. No obstant això, actualment la seva aura es manifesta sobretot en el marc del museu i de l'exposició, i és aquí on es reconeix la seva existència única i se'n percep completament l'excepcionalitat.

L'aura de la pintura ha condicionat la història de l'art fins al punt que aquesta s'ha arribat a identificar amb la història de la pintura. Des del Renaixement, aquesta disciplina artística ha estat motiu de debats teòrics que l'han dotat d'un prestigi intel·lectual i d'una posició venerable. Aquesta sala, que introdueix l'exposició, destaca precisament la singularitat de la pintura i ret un homenatge al seu llegat amb les referències de l'obra de Robert Mangold a la lluneta renaixentista i a la pintura al fresc, amb les particulars abstraccions de Gerhard Richter i Joan Hernández Pijuan, i amb la instal·lació de les fotografies de Wolfgang Tillmans, que representen els gèneres clàssics, com el paisatge, la natura morta i la pintura d'història, i destaquen l'abstracció com un quart gènere, sens dubte el més celebrat el segle XX.

El silenci de la monocromia

La pintura d'un sol color, anomenada *monocroma*, va constituir al segle XX una solució de la pintura per assolir l'abstracció total. Cenyida a l'essencial, l'obra monocroma imposa silenci a l'expressió i a la representació, perquè totes dues són alienes als seus elements bàsics: color, superfície i forma.

La decisió de fer servir un sol color obre un camp d'experimentació divers i versàtil que carrega de sentit la monocromia. Les obres d'aquesta sala mostren una àmplia varietat de tècniques, superfícies, materials i textures, que en conjunt aconsegueixen que la monocromia es converteixi en eloqüència.

La monocromia també és objecte d'anàlisi per part dels artistes que reconsideren la pintura més enllà dels seus límits tradicionals. Carlos Bunga, per exemple, allibera la tela del bastidor i fa que les seves pintures ocupin l'espai tridimensional.

Geometria expressiva

La geometria ha estat sempre una gran aliada de l'abstracció i, si en un principi va servir per distanciar-se del que és subjectiu i emocional, ben aviat molts artistes van aconseguir que convisqués amb l'expressivitat del gest i amb estratègies que relaxen el rigor del traçat geomètric. Tot i que sens dubte són molt diferents, les abstraccions de Sean Scully,

Günther Förg i Juan Uslé intenten unir racionalitat amb expressió, i establir una tensió entre l'estructura geomètrica i la sensualitat de la pinzellada i el color.

Scully compon una geometria de blocs de colors ambigus i contorns irregulars que eludeix la simetria i vibra amb una pinzellada imprecisa. El color de Förg, d'altra banda, adquireix una densitat expressionista que contrasta amb la composició austera i la fredor del plom. Per acabar, l'abstracció d'Uslé dona forma a fluxos i moviments, i està formada per repeticions rítmiques de línies que evocuen una imatge d'un esdevenir. Totes són pintures que sorgeixen de la memòria, d'impressions subjectives, com també de percepcions d'allò real.

Fragilitat enigmàtica

Delicades i ambigües, íntimes i enigmàtiques, subtils i vulnerables. Així es defineixen sovint les obres dels artistes reunits en aquesta sala. Algunes són de dimensions reduïdes i d'altres estan fetes amb materials humils i precaris. Unes juguen amb estructures fragmentades i d'altres contrasten textures i cromatismes. Però totes revelen un èmfasi en l'experimentació, en el procés de creació, alhora que transmeten una sensualitat accentuada que provoca el desig d'acostar-s'hi i tocar-les amb la mirada.

Les peces de Victoria Civera es relacionen entre elles com paraules que formen una frase i modulen una veu subjectiva que al·ludeix a un món privat. Les dues peces que Richard Tuttle situa l'una davant de l'altra plantegen un notable joc d'equilibri entre formes fragmentades que menen a un intrigant món de suggeriments pictòrics. Antoni Llena diu que refermar la fragilitat és encara avui una forma de provocació. Quan esfulla, retalla i plega fràgils papers de colors, aquest artista intenta refer la pintura, desafiant convencions i destacant-ne la condició efímera. La forma biomòrfica de Lui Shtini evocuen alguna cosa humana que es resisteix a ser identificada. Amb espàtules, inscriu diferents relleus en la pintura densa i així obté una varietat de textures que fan encara més enigmàtiques aquesta forma bulbosa.

El lapsus de la figuració

La polarització entre abstracció i figuració, que ha caracteritzat la pràctica pictòrica al llarg del segle XX, va ser transformada per alguns artistes en un mestissatge fecund que els va permetre superar convencions i obrir la pintura a noves possibilitats expressives.

Sigmar Polke utilitza l'abstracció per contrarestar la potència de la imatge, alhora que empra la imatge per subvertir les pretensions metafísiques de l'abstracció. La seva pintura sobre una tela de moaré brillant genera efectes formals vibrants per mitjà de la juxtaposició d'esbossos d'imatges, taques accidentals, petjades i les característiques llunes que al·ludeixen a la trama de punts d'una fotografia impresa.

A Georg Baselitz li va caure la figura, que va quedar mig sepultada pels intensos cops de brotxa d'un fons que l'artista estructura i remarca amb les seves petjades. La pintura de Kerstin Brätsch és d'una altra índole. En aquesta obra, que juga amb els efectes de la tècnica del marbrejat, l'artista tracta el resultat aparentment abstracte com una mena de figuració.

Reflexions i mutacions

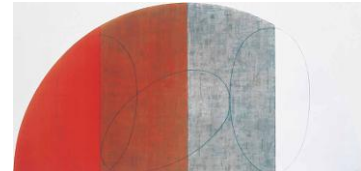
Encara que la pintura hagi doblegat o trencat el bastidor (Ángela de la Cruz) i vulgui sortir de la paret (Guillermo Mora), encara que se separi del marc i s'estengui en l'espai tridimensional (Jessica Stockholder), adopti objectes (Marepe) i contomini escultors (José Pedro Croft, Pello Irazu), no per això ha deixat de ser pintura. Més aviat ha diversificat els elements de producció i presentació, alhora que s'ha integrat o expandit cap a altres mitjans artístics. Aquesta ampliació dels marges de la pintura, que no deixa de ser una obertura i una adaptació a un món canviant, l'obliga constantment a redefinir-se i a reinventar-se.

Per aquest mateix motiu, la pintura continua autoanalitzant-se i posant-se a prova a si mateixa a partir de l'exploració del seu propi llegat. Rubén Guerrero, per exemple, recupera l'il·lusionisme que tant ha prodigat l'art del pinzell des dels temps del barroc, i aplica l'antiga tècnica del *trompe-l'œil* a la seva composició abstracta, amb la qual cosa aconsegueix seguir confonent la nostra visió per mitjà d'aquesta il·lusió òptica tridimensional. D'altra banda, Thomas Scheibitz analitza la pintura clàssica i en selecciona alguns motius per desenvolupar una iconografia pròpia. En certa manera, les seves obres també juguen amb la nostra percepció, configurant formes, entre abstractes i figuratives, que resulten tan familiars com estranyes.

OBRES INCLOSES A L'EXPOSICIÓ

Totes les obres pertanyen a la Col·lecció "la Caixa" d'Art Contemporani, excepte quan s'indica el contrari

ROBERT MANGOLD (North Tonawanda, Nova York, 1937)
Curved Plane / Figure XI [Pla corb / Figura XI], 1995
Acrílic i llapis negre sobre tela

GERHARD RICHTER (Dresden, Alemanya, 1932)
Schein [Aparença], 1994
Oli sobre tela

JOAN HERNÁNDEZ PIJUAN (Barcelona, 1931-2005)
Solcs amb llum d'argent, 1997
Oli sobre tela

WOLFGANG TILLMANS
(Remscheid, Alemanya, 1968)
Fire Island II, 2016
Impressió d'injecció de tinta i marc

Tapestry [Tapís], 2006
Impressió cromogènica

Silver 112 [Plata 112], 2013
Impressió cromogènica sobre Dibond, amb marc de l'artista

Geschlechtsteile [Genitals], 2010
Impressió d'injecció de tinta i marc

MICHEL PARMENTIER (París, França, 1938-2000)
18 décembre 1989 [18 de desembre de 1989], 1989
Pastel blanc aplicat en pla sobre paper de calcar
7 franges horitzontals alternes, de 38 cm d'ample (4 + 3) i, a la part superior i inferior, 2 franges parcialment neutres, de 19 cm d'ample

ROBERT RYMAN

(Nashville, Tennessee, Estats Units, 1930 - Nova York, Estats Units, 2019)

Director, 1983

Oli sobre fibra de vidre i alumini

ETTORE SPALLETTI

(Cappelle del Tavo, Pescara, Itàlia, 1940)

Stanza, rosso porpora [Habitació, vermell porpra], 1992

Estuc de color sobre fusta

CARLOS BUNGA (Porto, Portugal, 1976)

Planos de color suspendidos #1, 2017-2018

Pintura làtex i cola sobre feltre i cotó

PETER GALLO (Rutland, Vermont, Estats Units, 1959)

The Sky [El cel], 2016

Pintura acrílica, closca d'ou i tinta sobre tela i cadira

JOAQUIM CHANCHO

Naima, 1985

Acuarela y gouache sobre papel Creysse

GÜNTHER FÖRG (Füssen, Alemanya, 1952 - Friburg, Alemanya, 2013)

Sense títol (núm. 74/90), 1990

Acrílic sobre plom

SEAN SCULLY (Dublín, Irlanda, 1945)

Gabriel, 1993

Oli sobre tela

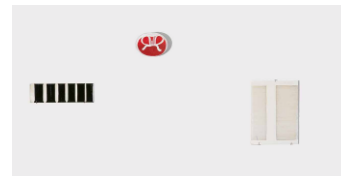
JUAN USLÉ (Santander, 1954)
Asa – Nisi – Masa, 1994-1995
Pintura vinílica, dispersió i pigments sobre tela

LUI SHTINI (Kavajë, Albània, 1978)
Skin XIV [Pell XIV], 2016
Oli sobre fusta

VICTORIA CIVERA (Port de Sagunt, 1955)
Sense títol, 1989
Tècnica mixta sobre plàstic i tela. 3 unitats

RICHARD TUTTLE (Rahway, Nova Jersey, Estats Units, 1941)
Cricketts [Grills], 1991
Núm. 1: fusta, tela, fibra sintètica i corda
Núm. 2: fusta, tela i corda

ANTONI LLENA (Barcelona, 1942)
Negre, blanc, vermell i blau, 1986
Collage de paper

GEORG BASELITZ (Deutschbaselitz, Alemanya, 1938)
Motiv kaputt [Motiu espatllat], 1991
Acrílic sobre tela

SIGMAR POLKE
(Oels, Polònia, 1941 - Colònia, Alemanya, 2010)
Mephisto [Mefistòfil], 1988
Tècnica mixta sobre tela

KERSTIN BRÄTSCH (Hamburg, Alemanya, 1979)

Unstable Talismanic Rendering_Schrätzel (with gratitude to master marbler Dirk Lange) [Representació inestable talismànica d'un Schrätzel (amb agraïments al mestre marbrejador Dirk Lange)], 2017
Pigment, aquarel·la, tinta i dissolvents sobre paper

THOMAS SCHEIBITZ (Radeberg, Alemanya, 1968)

Stella, 2004
Oli, vinil i pigment sobre tela

RUBÉN GUERRERO (Utrera, 1976)

Sin título (La mitad de lo que ves), 2016
Oli sobre tela

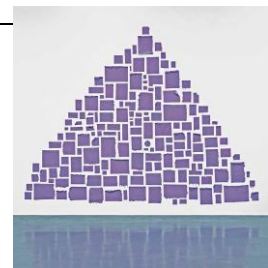
MAREPE (Santo Antônio de Jesus, Bahia, Brasil, 1970)

Stalagmites (Stalactite) [Estalagmites (Estalactita)], 2005
Plàstic

ABRAHAM CRUZVILLEGAS (Ciutat de Mèxic, 1968)

Autorretrato ciego, escapándome de mí mismo, tratando de recordar el año en que fue publicado Mille plateaux, 2013
Pintura acrílica lila sobre diari, cartró, fotografies, postals, sobres, dibuixos, tiquets, cartes, pòsters, targetes, rebuts, tovallons i agulles

ÁNGELA DE LA CRUZ (la Corunya, 1965)

Clutter VII (Yellow), 2004
Oli i acrílic sobre tela

JOSÉ PEDRO CROFT (Porto, Portugal, 1957)

Sense títol, 2008
Ferro zincat i esmalt sintètic

PELLO IRAZU (Andoain, 1963)
Acrobat, 2000
Pintura mural, fusta i cinta adhesiva

JESSICA STOCKHOLDER
(Seattle, Washington, Estats Units, 1959)
Air-Padded Table Haunches, 2005
Llums suspesos, llums, fluorescents, banc de fusta, catifes, teules de linòleum, dues taules, cinc tauletes de cafè, sis llums de peu amb pantalles, pintura acrílica i instal·lació de Plasti Dip

GUILLERMO MORA
Pintura en 3 pasos. Paso 1: despunte, 2017
Poliestireno expandido, gesso, papel maché, pintura acrílica y estructura policromada

LA PINTURA

UN REPTE PERMANENT

COL·LECCIÓ "LA CAIXA"

Del 23 de octubre de 2019 al 1 de marzo de 2020

CaixaForum Madrid

Paseo del Prado, 36
28014 Madrid

Servei d'informació

Tel.: 91 330 73 00
icaixaforummadrid@magmacultura.net

Horari

De dilluns a diumenge, de 10 a 20 h

Servei d'Informació de "la Caixa"

Tel. 900 223 040
De dilluns a diumenge, de 9 a 20 h

Venda d'entrades

Taquilles de CaixaForum y
www.CaixaForum.es

Àrea de Comunicació de l'Obra Social "la Caixa"

Juan A. García: 91 330 73 17 / jagarcia@fundacionlacaixa.org

Sala de Premsa Multimèdia: <http://premsa.lacaixa.es/obrasocial>

 [@FundlaCaixaCAT](https://twitter.com/FundlaCaixaCAT) [@CaixaForum_CAT](https://twitter.com/CaixaForum_CAT) [#coleccionlacaixa](https://twitter.com/coleccionlacaixa) [#unreptepermanent](https://twitter.com/unreptepermanent)